

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **V. D.**, zastoupený Mgr. Alenou Holubkovou, advokátkou se sídlem Revoluční 726/13, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, za účasti osob zúčastněných na řízení **I) L. D., II) M. K., III) O. K., IV) V. D.**, všichni zastoupeni taktéž Mgr. Alenou Holubkovou, advokátkou, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2018, čj. MV-73425-4/SO-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2021, čj. 54 A 90/2018-53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Aleny Holubkové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím z 28. 5. 2018, čj. OAM-1729-28/ZR-2013, zrušilo dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), platnost povolení k trvalému pobytu žalobce, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Současně žalobci stanovilo lhůtu k vycestování v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Krajského soudu v Praze. Ten žalobu zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud dospěl k závěru, že trestná činnost, za kterou byl žalobce odsouzen [obchodování s lidmi dle § 232a odst. 2 písm. c), odst. 3 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon] je i vzhledem k naplnění kvalifikované skutkové podstaty trestné činnosti a její spáchání jako člen organizované skupiny mimořádně závažná. I přes dobu deseti let, která od spáchání

uplynula, jde stále o mimořádně závažné narušení veřejného pořádku. Je důležité vzít v potaz, že soudy o trestné činnosti rozhodovaly opakovaně, neboť jednou věc zrušil Vrchní soud v Praze a jednou Nejvyšší soud, přičemž existence pravomocného rozsudku byla pro věc zásadní. Námitky zpochybňující závažnost a škodlivost trestné činnosti žalobce (uložení trestu na spodní hranici trestní sazby, podmíněčné propuštění a vedení řádného života po propuštění) krajský soud neshledal důvodnými. Nepřisvědčil ani námitce, že ve vydání napadeného rozhodnutí lze spatřovat porušení zásady zákazu dvojího potrestání. Jde totiž o dvě na sobě nezávislá řízení s rozdílnou povahou a cílem. K přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života uvedl, že žalovaná se dostatečně zabývala relevantními okolnostmi věci a přiměřenost dostatečně posoudila. Krajský soud se s jejím hodnocením ztotožnil a napadené rozhodnutí neshledal nepřiměřeným. I když má žalobce na území ČR silné rodinné vazby, rozhodnutí je s ohledem na mimořádnou závažnost trestné činnosti přiměřené. Rodinný život žalobce navíc není zcela znemožněn. S rodinou se může navštěvovat na území ČR i na území Ukrajiny.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) uvedl, že musí zopakovat žalobní důvody, jelikož krajský soud se v celém rozsahu ztotožnil s rozhodnutím žalované. Krajský soud stejně jako žalovaná hodnotil závažnost jeho trestné činnosti zcela formálně a nepřihlédl k tomu, že za spáchaný trestný čin mu byl uložen trest na samé spodní hranici trestní sazby, což svědčí o nepřilíš vysoké nebezpečnosti jeho jednání. Krajský soud rovněž nepřihlédl k podmíněčnému propuštění stěžovatele a skutečnosti, že poté vedl řádný život a uhradil všechny své dluhy, ani k tomu, že od spáchaní trestného činu uplynula již doba 10 let a od propuštění doba 5 let.

[4] Stěžovatel dále zopakoval, že za své jednání byl již náležitě potrestán prostředky trestního práva. Jeho chování již nepředstavuje aktuální závažné ohrožení veřejného pořádku, ani důvodné nebezpečí, že by mohlo dojít k jeho opětovnému narušení. Trestem nelze sledovat jiné cíle, než je ochrana společnosti před kriminalitou, a nesmí tak být prostředkem řešení jiných společenských problémů. Důrazem kladeným žalovanou na trestnou činnost spáchanou před 10 lety dochází k narušení vyváženosti represivního a preventivního účelu trestu. Krajský soud ani žalovaná nezdůvodnili, v čem spatřují závažné porušení veřejného pořádku činem spáchaným před 10 lety. Stěžovatel byl vykonáním trestu již potrestán a napraven.

[5] Podle stěžovatele žalovaná dostatečně nezkoumala přiměřenost napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel stejně jako v žalobě znovu vyjmenoval z judikatury vyplývající kritéria, podle kterých se přiměřenost zásahu, respektive jeho nezbytnost posuzuje a konstatoval, že žalovaná zmíněná kritéria vůbec nezkoumala. Předně nevezala v potaz individuální okolnosti života rodiny stěžovatele. Žalovaná ani nezjistila v nezbytném rozsahu a bez důvodných pochybností skutkový stav věci a uvedla tvrzení, která jsou nepravdivá. Například tvrzení, že rodina překonala předchozí odloučení od stěžovatele bez potíží. Žalovaná i krajský soud bagatelizovaly potíže manželky v oblasti jejich společného podnikání a její finanční situaci a ignorovali předložené důkazy a tvrzení stěžovatele. Rozhodnutí žalované z těchto důvodů stěžovatel považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nedostatečné zjištění skutkového stavu. Pro tyto vady měl krajský soud toto rozhodnutí zrušit.

[6] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení případně, aby zrušil též rozhodnutí správních orgánů a vrátil jim věc k novému projednání.

[7] Žalovaná ve vyjádření se ke kasační stížnosti poukázala na to, že námitky v kasační stížnosti byly z velké části shodné s žalobními námitkami, odkázala proto na své rozhodnutí

pokračování

a na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, s jehož závěry se ztotožnila. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost není přípustná.

[9] Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti formálně důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., aniž by zdůvodnil, jak jsou dané důvody v posuzované věci konkrétně naplněny. Následně totiž stěžovatel uvedl, že mu nezbyvá, než zopakovat žalobní důvody, neboť se krajský soud v celém rozsahu ztotožnil s rozhodnutím žalované. To stěžovatel skutečně učinil. Zkopíroval text žaloby, v němž změnil procesní pojmenování účastníků. Z původně žalobních námitek následně stěžovatel námitky kasační učinil tak, že je uvedl slovy „*krajský soud, obdobně jako žalovaný*“ či jiným podobným způsobem. Text žaloby také mírně zestručnil, neboť některé odstavce vypustil.

[10] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost věcně projednatelná, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, tedy reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak stěžovatel neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal, nejsou takové námitky přípustné. NSS to zdůraznil například v usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 051/2020 Sb. NSS. Tam se NSS zabýval okruhy kasačních důvodů vyjmenovaných v § 103 odst. 1 s. ř. s. a vysvětlil, v čem se jednotlivé důvody navzájem liší. NSS objasnil co je smyslem kasačního řízení a jak musí vypadat řádná a věcně projednatelná kasační stížnost. Protože všechny tam uvedené závěry platí i pro nyní projednávanou věc, odkazuje NSS v podrobnostech právě na toto usnesení.

[11] Krajský soud se v této věci nepřevzal pouze mechanicky odůvodnění žalovaného, ale náležitě na žalobní námitky reagoval a je zřejmé, proč je nepovažoval za důvodné. Zabýval se veškerou argumentací týkající se závažnosti a škodlivosti trestného činu stěžovatele (body 27 až 39 rozsudku), stejně jako se zabýval i posouzením přiměřenosti rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatele (body 40 až 46 rozsudku).

[12] Stěžovatel ovšem v kasační stížnosti pouze zopakoval žalobní námitky, aniž by vysvětlil, proč považuje závěry krajského soudu za nesprávné. I kdyby tedy NSS přistoupil k projednání kasační stížnosti, nezbylo by mu, než znovu posuzovat žalobní body. To však úkolem kasačního soudu není.

[13] Formální poukázání na § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. ani obecné úvodní konstatování, že krajský soud „*nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zároveň sám zatížil své rozhodnutí nezákonností, když své rozhodnutí nepřesvědčivě zdůvodnil*“, také není řádným důvodem kasační stížnosti. O tom, že závěry rozšířeného senátu NSS uvedené v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS., vyslovené k formulaci žalobních bodů plně platí i pro formulaci kasačních důvodů byl stěžovatel poučen již v usnesení, kterým byl po podání blanketní kasační stížnosti vyzván k jejímu doplnění o kasační důvody.

[14] Nejvyšší správní soud shrnuje, že v této věci nebyly uplatněny žádné skutečné kasační důvody. Podání nazvané jako doplnění kasační stížnosti totiž na svých celkem šesti stranách nijak

nereaguje na rozsudek krajského soudu, který napadá. Z toho, že jsou celé strany textu převzaty ze žaloby (a nic dalšího, co by mohlo být kasačním důvodem, v kasační stížnosti není), je zjevné, že kasační stížnost ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, ale výlučně míří proti rozhodovacím důvodům žalovaného správního orgánu. Taková kasační stížnost je nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 (srov. k tomu usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 5. 2020, čj. 9 Azs 101/2020-17, body 11 a 12).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.].

[16] O nákladech řízení účastníků rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, protože jim soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[17] Byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Proto soud stěžovateli vrátil soudní poplatek zaplacený za kasační stížnost. Ve smyslu § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích se soudní poplatky vrací ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo o vrácení rozhodnuto.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. července 2021

Petr Mikeš
předseda senátu